

Sygn. akt V CSK 474/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa [...] V. Sp. z o.o. w Z.

przeciwko P. Sp. z o.o. w W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu trzech zagadnień prawnych oraz na oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało ograniczone tylko do przedstawionych zagadnień prawnych. Brak jakiegokolwiek uzasadnienia jedynie powołanej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej co sprawia, że Sąd Najwyższy nie może odnieść się do tej części wniosku. Jednocześnie z treści skargi nie wynika podstawa do przyjęcia skargi w oparciu o tę przesłankę.

Odnosząc się do przedstawionych zagadnień prawnych to zwłaszcza pierwsze i drugie z nich noszą cechy pytań dotyczących rozstrzygnięcia, a nie zagadnień o odpowiednim stopniu ogólności. Oba dotyczą szczególnej sytuacji zaistniałej w okolicznościach faktycznych sprawy i wiążą się z oceną dobrej lub złej wiary strony pozwanej. Skarżący próbuje uzyskać odpowiedź na pytanie o dobrą wiarę posiadania gazociągu, mimo że poczynione w sprawie ustalenia wskazują na odmienną ocenę dokonaną przez sądy *meritii*. Ocena chwili, na którą należy ustalać istnienie dobrej lub złej wiary w przypadku zasiedzenia rzeczy ruchomych dokonana przez stronę skarżącą pozostaje także w sprzeczności z ustalonym w orzecznictwie poglądem zakładającym wymaganie pozostawania w dobrej wierze przez cały okres posiadania, a nie jedynie w chwili wejścia w posiadanie (por. m.in. postanowienie SN z 16 września 2003 r. IV CKN 467/01, nie publ.).

Nie można także za zagadnienie prawne uznać kwestii związanej z wykładnią art. 118 k.c. co do tego, czy roszczenie o wykup sieci gazowej powinno

być uznane za roszczenie związane z działalnością gospodarczą podmiotu, który nie zajmuje się obrotem paliw gazowych. W orzecznictwie przesądzono dostatecznie tę kwestię podnosząc, że nie wiąże się ona z gospodarczym charakterem sprawy, ani faktem prowadzenia przez wierzyciela działalności gospodarczej w ogólności, a wymaga oceny *ad casu* czy roszczenie lub jego przedmiot wchodzi w zakres prowadzonej działalności gospodarczej (por. m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 40/91, OSNC 1992 Nr 12, poz. 17).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).